ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ' 18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1928 ΑΡΙΘ 7

Ο ΕΝΟΡΙΑΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ 1923

Η ΑΝΑΓΚΗ ΤΗΣ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΑΥΤΟΥ

Ἐπειδὴ ἑβδομαδιαία τις ἐφημερὶς ἠσχολήθη κατ' αὐτὰς μὲ σχετικὸν πρὸς τὸν ἱερέα τοῦ χωρίου Σουδενὰ ἐπεισόδιον, ἀναγκαζόμεθα νὰ σημειώσωμεν τὰ ἑξῆς.

Ὁ Ναὸς τοῦ χωρίου Σουδενῶν «ὁ Ἅγιος Βασίλειος» ἔχει λειβάδια ἰδικά του φέροντα ἐτήσιον εἰσόδημα ἐνοικιάσεως ὑπὲρ τὰς τριάκοντα χιλιάδας δραχμῶν καὶ οἱ διαχειρισταὶ τῆς περιουσίας αὐτῆς, ἐνῷ ὤφειλον πρώτιστα πάντων νὰ ἀποβλέψουν εἰς τὴν συντήρησιν τοῦ Ἱερέως, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει ναός, οὔτε χωρίον εἰς ἀνθρωπίνην ζωήν, ἀφῆκαν τὸν Ἱερέα αὐθαιρέτως ἐπὶ μῆνας πολλοὺς εἰς περιφρόνησιν καὶ ἐξευτελισμὸν μὴ δίδοντες εἰς αὐτὸν τὸ γλισχρότατον βοήθημα τῶν τριακοσίων δραχμῶν κατὰ μῆνα καὶ ἀναγκάσαντες αὐτὸν νὰ δηλώσῃ ἐπ' ἐκκλησίας ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ μὲ τοιαύτην ἀσέβειαν πρὸς τὸ ἀξίωμά του. Τῷ ἔδωκαν, κατόπιν ἀπὸ τὸ σκανδαλῶδες τοῦτο ἐπεισόδιον, τριακοσίας δραχμὰς τὸν μῆνα, ἐνῷ κατὰ γενικὸν κανόνα καὶ οἱ μὴ ἔχοντες περιουσίαν Ἱεροὶ Ναοὶ τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας δίδουν εἰς τοὺς ἐφημερίους μηνιαῖον μισθὸν οὐχὶ ὀλιγωτέρας τῶν πεντακοσίων δραχμῶν, τινὲς δὲ ἀπὸ ὀκτακοσίων μέχρι χιλίων καὶ χιλίων διακοσίων δραχμῶν.

Τὸ ἠθικὸν τοῦ Ἱερέως, κατ' ἐξοχὴν εὐαισθήτου, διεταράχθη, ἀλλὰ τῷ ὑπελείφθησαν σῶαι αἱ φρένες του, ἵνα ζητήσῃ ἀλλαχοῦ ἄσυλον εὐλαβείας πρὸς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ καὶ Χριστιανοὺς ἐκτιμῶντας τὴν ἱερατικὴν ἀξιότητα αὐτοῦ καὶ συντηροῦντας αὐτόν.

Εὑρέθη τὸ παρὰ τὸ Αἴγιον χωρίον «Παρασκευή», οὗτινος οἱ κάτοικοι ἤκουσαν καὶ ἐμελέτησαν τὸν Ἱερέα. Χριστιανοὶ διψῶντες δ' Ἱερέα ἄξιον τὸν ἐξετίμησαν. Τῷ προσέφερον ὅ,τι χρειάζεται νὰ συντηρηθῇ μία οἰκογένεια καὶ τὸ σπουδαιότερον καὶ σημαντικώτερον τὴν ἀγάπην των, καὶ τὸν σεβασμὸν αὐτῶν. Ἔμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ τρεῖς μῆνας περίπου, ἔμειναν δ' ἐνθουσιασμένοι οἱ κάτοικοι Παρασκευῆς ἀπὸ τὴν ἀξιότητα καὶ ἱερατικὴν συμπεριφοράν του, ἀλλ' ἔμεινε κατευχαριστημένος καὶ ὁ Ἱερεύς. Δὲν τὸν διώρισεν ὅμως τότε ὁ Μητροπολίτης ἀναμένων τὴν μετάνοιαν τῶν κατοίκων Σουδενῶν, διὰ τὰ ὁποῖα τὸν ἐδίδαξε, τὸν κατήρτισε καὶ τὸν ἐχειροτόνησε.

Τῇ προτροπῇ τοῦ Μητροπολίτου εὑρέθη ὁ Ἱερεὺς εἰς τὰ Σουδενὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ π. ἔτους 1927. Μετέβη εἰς τὸν οἶκον τοῦ διαχειριζομένου τὴν περιουσίαν τοῦ ναοῦ, τοῦ καὶ διευθύνοντος καλουμένου. Οὐδεμία ἱκανοποίησις, οὐδεμία ἔκφρασις τιμῆς τινος, οὐδεμία παράκλησις νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐνορίαν του, οὐδεμία βεβαίωσις ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι θὰ σεβασθῶσι τὸν ἄξιον ποιμένα των καὶ ὅτι ἀπὸ τὸ πλούσιον εἰσόδημα τοῦ Ναοῦ θὰ τὸν συντηρήσουν. Ἐδήλωσεν ὁ Ἱερεὺς τότε εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν ὅτι μολονότι ἐπεθύμει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰ Σουδενά, ἡ συμπεριφορὰ αὐτὴ καὶ ἡ ἀδιαφορία διὰ τὴν συντήρησίν του καὶ καθ' ὅλου ὁ τρόπος ὁ περιφρονητικὸς ἐκ μέρους τῶν διαχειριζομένων τὴν περιουσίαν τοῦ Ναοῦ, πάντα ταῦτα ἀναγκάζουσιν αὐτὸν νὰ ἐκπατρισθῇ, πωλῶν τὴν πατρικὴν περιουσίαν του ἵνα εὕρῃ τὴν ἡσυχίαν του καὶ τὴν συντήρησίν του. Ὁ Μητροπολίτης κατόπιν πάντων τούτων δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἀναγκάσῃ, διότι εἶναι ἐν πλήρει ἀδυναμίᾳ διὰ τὴν ἑξῆς αἰτίαν.

Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1923 ἐγένετο ἐνοριακὸς Νόμος καθορίσας τὰ τῆς διοικήσεως τῶν ναῶν κατὰ τρόπον ἀποκλείοντα τὴν ἁρμοδίαν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν καὶ παρέχοντα δικαιώματα εἰς λαϊκοὺς Ἐπιτρόπους, ἥκιστα πολλάκις ἀξίους τῆς θέσεώς των.

Καὶ βεβαίως ὅπου συμπίπτει νὰ εἶναι οἱ ἐπίτροποι Χριστιανοὶ καὶ ἠθικοὶ ἄνθρωποι, σέβονται τὸ Ἱερατεῖον, ὑπακούουσιν εἰς τὸν ἀρχιερέα, τὸν γινώσκοντα πάντοτε περισσότερα ἐκκλησιαστικὰ καὶ πνευματικὰ ἀπὸ ἕνα παντοπώλην, ἀπὸ ἕνα χρηματιστήν, ἀπὸ ἕνα πτωχαλαζόνα μικροπολιτικόν, ὑπακούουσι καὶ ὁ συμβιβασμὸς ἐν πᾶσι γίνεται. Καὶ αὐτοὶ εἶναι τότε σημαντικώτατοι παράγοντες καὶ συντελεσταὶ εἰς τὴν Θείαν Λατρείαν, αὐτοὶ εἶναι ὁ γνώμων καὶ ὁ ῥυθμιστὴρ τοῦ «πάντα ἐν τάξει καὶ βαθείᾳ εὐλαβείᾳ γίνεσθαι», κατὰ τὴν θείαν λατρείαν. Αὐτοὶ εἶναι τὸ ὑπόδειγμα τῆς ὑπακοῆς εἰς τὸ κέλευσμα τὸ ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου «Μετὰ φόβου Θεοῦ πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε», διότι εἶναι οἱ συχνότερον πάντων τῶν λοιπῶν πιστῶν κοινωνοῦντες τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Ἐκλέγονται δὲ τοιοῦτοι, ὅπου οἱ ἐνορῖται εἶναι θρησκευτικῶς πεπαιδευμένοι καὶ κοινωνικῶς ἀνεπτυγμένοι. Καὶ ἡμεῖς ἔχομεν τοιούτους εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ἡμῶν, ἐμψυχώνομεν δὲ αὐτοὺς καὶ τὰ κοσμικὰ ἐλαττώματα αὐτῶν μεταβάλλομεν εἰς ἀρετάς.

Ἀλλὰ ἐκλέγονται διὰ κομματικῆς ἐπεμβάσεως καὶ συμφεροντολογίας μικροπολιτικῆς καὶ ἄνθρωποι μὴ ἔχοντες οὐδεμίαν σχέσιν πρὸς τὰ ἐκκλησιαστικά, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀθεΐαν νοσοῦντες καὶ ἄνθρωποι ὑπενθυμίζοντες τὸ τοῦ Θεανθρώπου πρόσταγμα: «Μὴ δότε τὰ ἅγια τοῖς κυσὶ καὶ μὴ βάλλετε τοὺς μαργαρίτας ἔμ-

προσθεν τῶν χοίρων». Ἐπιδιώκουσι δὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπιτρόπου οἱ τοιοῦτοι διὰ νὰ ἐπιφαίνωνται, ἐπειδὴ ὁ λαὸς πάντοτε τιμᾷ καὶ καὶ σέβεται τὴν θρησκείαν, ἄλλοι δὲ δι' ἀθεμίτου ψηφοθηρίας ἐπιζητοῦν τὸ ἀξίωμα τοῦτο καὶ διὰ λόγους οἱασδήποτε ἀτομικῆς ὠφελείας.

Ἀπὸ τοὺς τοιούτους ἀνθρώπους συμβαίνουν φρικτὰ καὶ ἀνήκουστα, διότι νομίζουν ὅτι δύνανται ἀτιμωρητὶ νὰ ἀπειθῶσιν εἰς τὸν Ἀρχιερέα καὶ τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον. Ὁρίζεται π. χ. μισθὸς τοῦ Ἱερέως. Ὁ ἐπίτροπος δὲ τὸν δίδει ἢ τοῦ δίδει εἰς τὸ ἥμισυ ἢ εἰς ὅσον τῷ ἀρέσει. Ἀναγκάζεται εἰς ἀπεργίαν ὁ Ἱερεύς. Τὸν ἐπίτροπον δὲν τὸν δυσαρεστεῖ τοῦτο, διότι αὐτὸς θρησκείαν δὲν ἔχει, οὔτε τῷ χρειάζεται ἡ θρησκεία, οὔτε εἰς τὸν Ναὸν εὑρίσκεται ὅταν εἰς τὸ παγκάρι ἵσταται ἐπιτηρῶν καὶ μετρῶν τὰ τῆς χριστιανικῆς εὐλαβείας κερμάτια. Δὲν τὸν μέλλει αὐτὸν ἐὰν ὑβρίζεται ὁ Ἱερεύς, ἐὰν περιφρονῆται, ὅπως δὲν περιφρονεῖται καὶ αὐτὸς ὁ τρίτης τάξεως κλητὴρ οἱουδήποτε δημοσίου γραφείου.

Εἰς τὰ εὐσεβῆ Σουδενὰ ἐκιβδηλεύθησαν τὰ ἱερὰ καὶ ἐφυγαδεύθη ἐξ αὐτῶν ὁ ἄξιος Ἱερεὺς Θεόδωρος, μετὰ δὲ τὴν φυγάδευσιν συμβαίνουσι τὰ ἑξῆς:

Διατάσσει ἡ Μητρόπολις ἐπειγόντως εὐκαιροῦντα γείτονα Ἱερέα τὸν Κωνσταντῖνον Λοῦβον νὰ μεταβῇ νὰ ἱερουργήσῃ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ προσωρινῶς ἐφημερεύων εἰς τὰ Σουδενὰ «Ἅγιος Βασίλειος» μέχρι τῆς ἐκεῖ ἐγκαταστάσεως τακτικοῦ ἐφημερίου. Μεταβαίνει ὁ γείτων Ἱερεὺς ἀπὸ τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων καὶ εὑρίσκει τὴν πύλην τοῦ Ναοῦ κεκλεισμένην καὶ τὰ κλειδιὰ παρμένα. Διότι κατὰ τοὺς ἰθύνοντας ὁ Ἱερεὺς αὐτὸς διὰ νὰ ἀφήσῃ τὴν ἐνορίαν του ἐζήτησε πεντακοσίας δραχμὰς κατὰ μῆνα, ὁ δὲ Ἱερεὺς ἄλλου γειτονικοῦ μικροῦ χωρίου, μὴ ἔχων τὴν ἄδειαν νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν ἐνορίαν του ἐν τῇ ἀναξιότητι αὐτοῦ, ὡς σκανδαλοποιοῦ Ἱερέως, στέργει μὲ τριακοσίας δραχμάς! Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο· ἀλλὰ καὶ διότι ὁ γείτων Ἱερεὺς ὁ μόνος ἐν τῇ παρούσῃ ἀνάγκῃ κατάλληλος διὰ τὴν προσωρινότητα αὐτήν, ὑπάρχοντος καὶ ἑτέρου Ἱερέως εἰς τὸ γειτονικὸν αὐτὸ χωρίον τὰ Σουδενὰ «ἡ Θεοτόκος», ἔχει δυσαρεστήσῃ, ὡς διαδίδουν, κάποιον ἐκ τῶν ἰθυνόντων τὰ τοῦ Ναοῦ ἢ τῶν συγγενῶν αὐτῶν καὶ δὲν τὸν θέλει ἐκεῖνος καὶ πρέπει νὰ μὴ τὸν θέλῃ καὶ τὸ χωρίον καὶ νὰ μένουν οἱ Χριστιανοὶ ἀνεκκλησίαστοι, διότι ὁ γείτων Ἱερεὺς εἶναι, ὡς λέγουν κοινῶς, ἀνεπιθύμητος εἴς τινας!! Οὕτω δὲ ὁ διατάσσων Ἀρχιερεὺς γίνεται ὑφιστάμενος Ἀλλ' ἔχει τότε ἡ Ἐκκλησία ζωὴν καὶ ὑπόστασιν;

Τὰ πράγματα εἶναι ὅπως ἱστοροῦνται. Εἶναι μία εἰκὼν τῆς ὅλης καταστάσεως τοῦ Ἐφημεριακοῦ κλήρου ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου τοῦ 1923. Ἐπαρουσιάσαμεν ἀκριβῶς ὅπως συνέβησαν τὰ γεγονότα τῆς φυγαδεύσεως τοῦ Ἱερέως τῶν Σουδενῶν «Ἅγιος Βασίλειος», διότι ἀκριβῶς ἐν αὐτοῖς καταδεικνύεται ἡ ἀτέλεια τοῦ Νόμου.

Τὸ ὅτι ἀρνούμενος ὁ ἐπίτροπος νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἐφημέριον τὸν μισθόν, τὸν ὁποῖον ὁρίζει τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως προεδρευόμενον Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς δὲν ἐξουσιοδοτεῖται ὑπὸ τοῦ Νόμου διὰ ρητῆς διατάξεως νὰ παύσῃ ἄνευ οὐδεμιᾶς διαδικασίας τὴν ἐνοριακὴν ἐπιτροπείαν, αὐτὸ εἶναι εἰς τὰ πράγματα κατάργησις τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, αὐτὸ εἶναι ἡ κατάργησις αὐτοῦ τοῦ ἐφημερίου! Ὁ Ἱερεὺς τῶν Σουδενῶν ἐδιδάχθη καὶ ἠσκήθη ἐπὶ δύο ἔτη μὲ θυσίαν κόπων καὶ δαπανῶν αὐτοῦ τοῦ Μητροπολίτου ἐπίτηδες διὰ τὰ Σουδενά

Τὸν ἐφυγάδευσεν ὅμως ἡ περιφρονητικὴ στάσις τῶν ἐχόντων εἰς χεῖράς των τὸ χρῆμα τοῦ Ναοῦ καὶ ἀρνουμένων τὴν πληρωμὴν τῶν μισθῶν του ἐπὶ μῆνας. Ὁ ἐπίτροπος ἀρνούμενος νὰ πληρώσῃ τὸν Ἱερέα τὸν ρίπτει εἰς θέσιν ὑπηρέτου ἰδικοῦ του καὶ δὲν τὸν σέβεται ὡς ὑπηρέτην τοῦ Θεοῦ καὶ ἑπομένως οὐ μόνον παρουσιάζεται ἀνώτερος τοῦ Ἱερέως ἐν ᾧ εἶναι κατώτερος, ἀλλὰ καὶ χλευαστὴς τοῦ Ἱερατικοῦ ἀξιώματος. Ὁ ἐπίτροπος αὐτὸς ὁ μὴ σεβόμενος τὸν Ἱερέα εἶναι ὁ θέτων προσωπεῖον χριστιανοῦ διὰ νὰ ἀνατρέψῃ τὴν θρησκείαν, ὁ ἔχων αὐτὴν τὴν αὐθαιρεσίαν ἐπίτροπος καταργεῖ καὶ τὸν Ἀρχιερέα καὶ ἐπεμβαίνει εἰς τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, μὴ σεβόμενος τὴν διαταγήν του καὶ μὴ δεχόμενος τὸν Ἱερέα τὸν ὑπ' αὐτοῦ διοριζόμενον. Ὅπως ἐγένετο εἰς τὰ Σουδενά, ὅπου οὐδόλως εἶναι ἔνοχοι οἱ κάτοικοι.

Ὁ Ἀρχιερεὺς οἰκονομεῖ τὴν ἀνάγκην διὰ τοῦ εὐκαιροῦντος καὶ ἔχοντος τὴν ἄδειαν νὰ ἱερουργῇ γείτονος Ἱερέως, οἱ ἐπίτροποι ὅμως κλείουν τὸν Ναόν, κάμνουν σκάνδαλον, σχηματίζουν ρεῦμα κατὰ τοῦ Ἱερέως. Αὐτοὶ δικάζουν καὶ καταδικάζουν, αὐτοὶ τὰ πνευματικὰ διευθύνουν, καὶ ὁ λαὸς ὑποφέρει.

Ἀλλὰ δὲν ὑπέστη ὁ ἱερεὺς μόνον τὸν ἐξευτελισμὸν τῆς στερήσεως τοῦ ὡρισμένου ὑπὸ τῆς Ἀνωτέρας Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς νομίμου βοηθήματος διὰ τῆς αὐθαιρεσίας τῶν ἐχόντων εἰς τὰς χεῖράς των τὸ σχετικῶς πλούσιον ταμεῖον τοῦ Ναοῦ. Δὲν ἐτρομοκρατήθη μόνον διὰ τοῦ βαρβάρου ἀνοσιουργήματος τῶν κροτίδων τὸ Πάσχα, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσθη ὁ Ἱερεύς, καθ' ἣν φρικτὴν ὥραν ἐξετέλει τὸ ὕψιστον τῶν καθηκόντων, τὸ τῆς μεταδόσεως εἰς τοὺς πιστοὺς τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ὑβρίσθη βλασφημουμουμένου τοῦ Μυστηρίου ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου καὶ διαχειριστοῦ τοῦ Ναοῦ. Ἐσυγχώρησεν ὁ Ἱερεὺς φερόμενος ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς ἐπιεικείας καὶ τῆς συγγνώμης τοῦ προϊσταμένου αὐτοῦ Ἀρχιερέως καὶ δὲν ἐπέδωκεν εἰς τὴν ποινικὴν δικαιοσύνην μήνυσιν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι συναισθήσεως καὶ διορθώσεως τοῦ οὕτως ἀνηκούστως ἀσεβήσαντος πρὸς τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Μεταλήψεως ἐπιτρόπου. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἀντὶ μετανοίας καὶ συναισθήσεως ἐπὶ τὸ χεῖρον προέκοψαν καὶ εἰς τὸ ἱστορηθὲν τοῦ κλεισίματος κατάντημα ἔφεραν τὸν Ναόν.

Ἰδοὺ πῶς κατηγγέλθη εἰς τὸν Μητροπολίτην τὸ ἀνοσιούργημα κατὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Μεταλήψεως.

«Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας.

«Εὐσεβάστως ἀναφέρω πρὸς τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα ὅτι τοσαύτη εἶναι ἡ ἀσέβεια τοῦ διευθύνοντος τὴν ἐνοριακὴν ἐπιτροπείαν πρὸς ἐμὲ κ. Α.

«Σταυροπούλου ἰατροῦ, ὥστε κατὰ τὴν παραμονὴν «τῶν Εἰσοδίων ἀφῆκε νὰ κάμω ἑσπερινὸν μὲ ἐσβε- «σμένας τὰς κανδήλας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἂν καὶ εἶχεν «εἰδοποιηθῇ διὰ τοῦ Νεωκόρου νὰ παραχωρήσῃ «ἔλαιον.

«Τὸ κορύφωμα δὲ τῆς ἀσεβείας τοῦ κ. διευθύνον- «τος ἐξεδηλώθη τὴν μετὰ τὴν ἑορτὴν τῶν εἰσοδίων «Κυριακὴν 25 Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ὁπότε καθ' ἣν στι- «γμὴν εἶχον τὸ Ἅγιον Ποτήριον εἰς χεῖρας διὰ νὰ «κοινωνήσω τοὺς πιστοὺς καὶ εὑρισκόμην ἔμπροσθεν «τῆς ὡραίας Πύλης, πλησιάζει ὁ διευθύνων κ. Σταυ- «ρόπουλος μὲ φορεμένον μάλιστα τὸν πῖλον του καὶ «μοὶ λέγει ἐπὶ λέξει· σὲ διατάσσω νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν «ἀριστερὰν θύραν νὰ κοινωνήσῃς τὸν κόσμον διότι «φθείρονται τὰ σκαλοπάτια τῆς ὡραίας Πύλης, καὶ «ἰταμώτατα ἐφύσησε κα ἔσβυσε τὸ ἀνημμένον κηρίον, «ὅπερ ἐφώτιζε διὰ τὴν κοινωνίαν τῶν πιστῶν.

«Ταῦτα ἀναφέρω πρὸς ὑμᾶς, Σεβασμιώτατε, καὶ πα- «ρακαλῶ νὰ διατάξητε ὅ,τι ἐγκρίνητε πρὸς τήρησιν «τῆς ἱερατικῆς μου ἀξιοπρεπείας τῆς τόσον καθυβρι- «ζομένης.

Εὐπειθέστος Θεόδωρος ἱερεὺς Ἀναστασίου».

Ὁ οὕτω καταγγελλόμενος εἶναι ὁ πρῶτος διευθύνων, ὁ ἕτερος ἦτο μέθυσός τις γνωστότατος, ὡς βλάσφημος κατὰ τῶν θείων ὀνομάτων τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ! Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐνοριακὴ Ἐπιτροπεία τοῦ χωρίου Σουδενῶν «Ἅγιος Βασίλειος».

Δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ Ἀρχιερεὺς νὰ τροφοδοτήσῃ τὸν Ἱερέα ἀπὸ τὴν περιουσίαν τοῦ Ναοῦ, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ τὴν εἴσοδον εἰς τὸν Ναὸν εἰς ἕνα ἄνθρωπον ἀνοσιουργοῦντα κατὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Μεταλήψεως, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἱερεὺς φέρει τὸ Ἅγιον Ποτήριον εἰς τοὺς πιστούς, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ Ἀρχιερεὺς νὰ ἐκβάλῃ ἐκ τοῦ Ναοῦ βλάσφημον τοῦ χειρίστου εἴδους τολμῶντα νὰ εἰσέρχεται καὶ εἰς αὐτὸ τὸ θυσιαστήριον, διότι εἶναι ἐπίτροπος!

Καὶ εἴποι τις ἄν!... Τὰ Δικαστήρια... Ναί! Ἀλλὰ ὁ Ἀρχιερεὺς ἔργον αὐτοῦ θὰ ἔχῃ τὸ παρίστασθαι εἰς τὰ δικαστήρια διὰ νὰ εὐτελίζηται περισσότερον;

Ἡ ρητορικὴ δικηγορικὴ δεινότης τῆς κομμουνιστικῆς μικροπολιτικῆς στεφάνους ἀθωότητος καὶ ἁγιότητος δύναται νὰ θέτῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ αὐτῶν τῶν ἀκρωτηριαζόντων Ἀρχιερεῖς!

Ἐξεθέσαμεν τὸ γεγονὸς τῆς φυγαδεύσεως τοῦ Ἱερέως Σουδενῶν ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, διότι τοῦτο καὶ μόνον εἶναι ἀρκετὸν νὰ παρουσιάσῃ τὴν ἀνάγκην τῆς κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς Ἱερὰς παραδόσεις τροποποιήσεως τοῦ ἐνοριακοῦ Νόμου τοῦ 1923.

† ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ΤΙΜΟΘΕΟΣ

ΑΙ ΕΚΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑΚΩΝ ΚΤΗΜΑΤΩΝ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἰδίως ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς Ἀερ. Ἀμύνης, πολλὰ Ν. Διατάγματα ἐξεδόθησαν ἄλλοτε μὲν μερικῶς ἀπαγορεύοντα τὴν ἐκποίησιν τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων εἴτε διὰ δημοπρασίας εἴτε ἑκουσίως, ἄλλοτε δὲ γενικῶς, τοὐτέστιν οὐδὲ σπιθαμὴν γῆς ἠδύνατο νὰ πωλήσῃ τὸ Ἡγ)λιον ἄνευ προηγουμένης ἀδείας τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας.

Ἤδη ὅτε ἐξεδόθη καὶ τὸ παρὰ τῆς Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς Ν.Δ. τῆς 13 Νβρίου 1927 «περὶ ἀποδόσεως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν εἰς τὴν Ἀερ. Ἄμυναν περιελθόντων μοναστηριακῶν κτημάτων» ἐθεωρήσαμεν σκόπιμον νὰ σημειώσωμεν ποῖαι σήμερον ἰσχύουσι διατάξεις ὡς πρὸς τὰς ἐκποιήσεις μοναστηριακῶν κτημάτων ἵνα ἐν ἐπιγνώσει αὐτῶν τὰ Ἡγ)λια ἐνεργῶσι καταλλήλως.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 20 τοῦ ΓΥΙΔ.' νόμου ἀπηγορεύετο ἡ ἑκουσία ἢ ἀναγκαστικὴ ἐκποίησις ἀκινήτων κτημάτων τῶν μονῶν, ἐξαιρέσει τῶν περιπτώσεων τῆς ἀφεύκτου ἀνάγκης (ἀνοικοδόμησις καταπεπτωκότων Ναῶν κ.λ.π.) ἢ προφανοῦς ὠφελείας (ἀπρόσοδα κτήματα).

Διὰ τοῦ Ν.Δ. τῆς 3 7βρίου 1924 ἀπηγορεύθη ἀπολύτως, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, πᾶσα δικαιοπραξία δι' ἧς μετεβιβάζετο ἡ κυριότης κτήματος ἀνήκοντος εἰς τὰς Ἱ. Μονάς. Διὰ τοῦ νόμου ὅμως 3250 ἐπετράπη ἡ ἐκποίησις μοναστηριακοῦ κτήματος ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ὑπερέβαινεν ἐν συνόλῳ τὰ 300 στρέμματα. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἕτερον Ν.Δ. τῆς 5 Ἰανουαρίου 1926 ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἕτερον τοιοῦτον τῆς 22 Ἀπριλίου τοῦ ἰδίου ἔτους ἀπηγόρευσε καὶ πάλιν «πᾶσαν ἐκποίησιν δασικῶν ἐκτάσεων, λειβαδίων καὶ πάσης φύσεως ἀκινήτων ἀνηκόντων εἰς τὰς ἐν ἐνεργείᾳ Ἱ. Μονὰς ἢ διὰ δημοπρασίας ἢ δι' ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως ἢ δι' ἰδιαιτέρας συμφωνίας».

Μετὰ δύο ἀκολούθως μῆνας, ἤτοι τὴν 1 Ἰουνίου 1926, ἐκδίδεται ἕτερον Ν. Δ. δι' οὗ «αἴρονται αἱ εἰσαχθεῖσαι ἀπαγορεύσεις ὡς πρὸς τὰς δι' ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως ἐκποιήσεις ἀγροτικῶν κτημάτων ἀνηκόντων εἰς Μονάς, ἐπανερχομένων ἐν ἰσχύϊ τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ ἀγροτικοῦ νόμου ἐκτὸς τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 77—80 τοῦ ἀγροτικοῦ κώδικος».

Δὲν παρῆλθον πέντε μῆνες ὑπὸ τὰς ἄνω συνθήκας καὶ τὴν 4 Νβρίου 1926 ἐκδίδεται ἕτερον Ν. Δ. (Κονδύλη) δι' οὗ ἐπετράπη ὅπως τὰ μοναστηριακὰ κτήματα διατίθενται «πρὸς ἀποκατάστασιν ἀκτημόνων

καλλιεργητῶν, κατὰ τὰς περὶ ἑκουσίας ἐκποιήσεως διατάξεις τοῦ ἀγροτικοῦ νόμου καὶ κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἀερ. Ἀμύνης ὡς πρὸς τὸ τίμημα» καταργηθείσης τῆς διατάξεως τῆς δι' ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως ἐκποιήσεως. Τὸ Νομοθετικὸν τοῦτο Διάταγμα ἐπεκύρωσεν ἡ Κοινοβουλευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἐκδώσασα τὸ τῆς 13 Νοεμβρίου 1927 τελευταῖον, τροποποιήσασα ἔν τισι αὐτό. Διὰ τοῦ Διατάγματος τούτου ἐπικυροῦται ἡ διάταξις ὡς πρὸς τὴν ἑκουσίαν ἐκποίησιν ἀποκατάστασιν ἀκτημόνων καλλιεργητῶν προστεθέντων εἰς αὐτοὺς καὶ «τῶν προσφύγων» ὡς καὶ τῶν «μικρῶν κτηνοτρόφων», καὶ ἀντὶ τῆς Ἐκτελεστικ. Ἐπιτροπῆς τῆς Ἀερ. Ἀμύνης τὸ τίμημα θέλει κανονίζει τὸ Ὑπουργ. Συμβούλιον. Κατὰ ταῦτα λαμβανομένων ὑπ' ὄψει ἁπάντων τῶν ὡς ἄνω Νόμων καὶ Ν. Διαταγμάτων ἰσχύουσιν αἱ ἀκόλουθοι διατάξεις:

Ἕν μοναστηριακὸν κτῆμα ἐκποιεῖται, ὡς γνωστὸν 1) διὰ ἰδιαιτέρας συμφωνίας νομίμως ἐγκρινομένης· 2) διὰ δημοπρασίας δι' ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν, τοὐτέστι τὴν δι' ἰδιαιτέρας συμφωνίας ἐκποίησιν, ἐπιτρέπεται αὕτη μόνον προκειμένου περὶ ἀποκαταστάσεως ἀκτημόνων καλλιεργητῶν προσφύγων καὶ μικροκτηνοτρόφων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 31 τοῦ ἀγροτικοῦ νόμου (ἤτοι κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου, καὶ ἀδείας τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας).

Ὡς πρὸς τὴν δευτέραν περίπτωσιν, τοὐτέστι τὴν διὰ δημοπρασίας ἐκποίησιν, ἐπιτρέπεται μόνον προκειμένου περὶ ἀφεύκτου ἀνάγκης ἢ προφανοῦς ὠφελείας (ἄρθρα 20 τοῦ ΓΥΙΔ' νόμου) κατόπιν ἀδείας τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας (Ν. Δ. τῆς 5 (Ιανουάρ. καὶ 22 Ἀπριλίου τοῦ 1926).

Ὡς πρὸς δὲ τὴν τελευταίαν περίπτωσιν, τὴν δι' ἀναγκαστικῆς ἀπολλοτριώσεως ἐκποίησιν, αὕτη θέλει κανονισθῇ δι' εἰδικοῦ νόμου, ὑποβληθέντος μὲν εἰς τὴν Βουλὴν παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας, μὴ συζητηθέντος ὅμως εἰσέτι.

Εἰς τὴν ὡς ἄνω δευτέραν περίπτωσιν, τοὐτέστι τὴν διὰ δημοπρασίας ἐκποίησιν, δέον νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψει ὅτι ἡ ἄδεια τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας στηρίζεται εἰς τὰ Ν. Δ. τῆς 5 Ἰανουαρίου καὶ 22 Ἀπριλίου 1926 τῶν ὁποίων, ὡς καὶ πάντων τῶν ἐπὶ Παγκάλου καὶ Κονδύλη ἐκδοθέντων Ν. Δ., τῶν μὴ ἐγκριθέντων παρὰ τῆς Κοινοβουλ. Ἐπιτροπῆς, ἡ ἰσχὺς παύει τὴν 18 Φεβρουαρίου ἐ. ε. καὶ ἑπομένως ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης τὰ Ἡγ)λια δύνανται νὰ προβαίνωσιν εἰς ἐκποιήσεις διὰ δημοπρασίας ἄνευ ἀδείας τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας, τηρουμένων τῶν νομίμων διατυπώσεων, ἐκτὸς ἐὰν ἡ Βουλὴ ἐν τῷ μεταξὺ ἄλλως ἤθελεν ἀποφασίσῃ.

Δ. ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

	Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινὰ	Ἦχοι
ΜΑΡΤΙΟΣ	4	Κυρ. Α' Νηστ.	Κυρ. Α' Νηστ.	Ε'	α'
	11	Κυρ. Β' Νηστ.	Κυρ. Β' »	ΣΤ	β'
	18	Κυρ. Γ' Νηστ.	Κυρ. Γ' »	Ζ'	βαρὺ
	25	Εὐαγγελισμοῦ	Εὐαγγελισμοῦ	ἑοο	δ'

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΞ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ἡ Ἔκθεσις ἐπὶ τῶν Συνομιλιῶν τῶν Μαλίνων.

Πολὺς κατ' αὐτὰς γίνεται λόγος εἰς τὸν ἡμερήσιον καὶ περιοδικὸν τύπον περὶ τῶν Συνομιλιῶν τῶν Μαλίνων, αἱ ὁποῖαι, ἀρξάμεναι, ὡς γνωστόν, τῇ 6 Δεκεμβρίου τοῦ 1921 καὶ λήξασαι τῇ 20 Μαΐου τοῦ 1925 διεξήχθησαν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἀποθανόντος διαπρεποῦς Καρδιναλίου Μερσιὲ καὶ ἀπεσκόπουν εἰς τὴν ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν Ρωμαιοκαθολικῆς καὶ Ἀγγλικανικῆς. Κατὰ τὰς συνομιλίας ταύτας τὴν μὲν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν ἐξεπροσώπουν ὁ ὑποκόμης Χάλιφαξ, ὁ ἡγέτης οὗτος τῆς κινήσεως, ἥτις ἀπό τινων ἐτῶν ὑφίσταται ἐν τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ πρὸς ἕνωσιν αὐτῆς μετὰ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, ὁ Dean τοῦ Wells Dr ArmitageRobinson, ὁ Dr W. H. Freve, νῦν Ἐπίσκοπος Truro, ὁ Ἐπίσκοπος Gore καὶ ὁ Dr Kidd, ὅστις πρό τινων ἡμερῶν ἐξέδωκε περισπούδαστον ἔργον περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Τὴν δὲ Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν ἐξεπροσώπουν ὁ Καρδινάλιος Μερσιέ, ὁ Mgr van Roov, ὁ Abbé Portol, ὁ Mgr Batiffol Canon τῆς Notre Dame τῶν Παρισίων καὶ ὁ M. Hemmer. Μολονότι ἡ ἔκθεσις ἐπὶ τῶν συνομιλιῶν τούτων ἦτο ἀπὸ πολλοῦ ἑτοίμη, δὲν ἐδημοσιεύετο ὅμως μέχρι τοῦδε, τῇ ἐπινεύσει τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας, ἵνα μὴ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς ἐπηρεάσῃ τὴν τύχην τοῦ βιβλίου Προσευχῶν. Ἀφ' ἧς ὅμως τοῦτο ἀπερρίφθη, ὡς γνωστόν, τῇ 15 Δεκεμβρίου ὑπὸ τῆς Βουλῆς, ἡ περαιτέρω ἀναβολὴ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὡς ἄνω ἐκθέσεως ἐθεωρήθη ἄσκοπος. Καὶ ἡ περίφημος αὕτη ἔκθεσις, περὶ τῆς ὁποίας τοσαῦτα ἐγράφησαν καὶ ἐλέχθησαν, εἶδεν ἐπὶ τέλους πρό τινων ἡμερῶν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος. Αὕτη εἶναι διῃρημένη εἰς δύο μέρη: τὸ πρῶτον μέρος περιλαμβάνει ἔκθεσιν πεπραγμένων κατὰ τὰς τέσσαρας συνεδρίας, αἵτινες ἐγένοντο ἀπὸ τοῦ 1921 καὶ 1925, καταρτισθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας· τὸ δὲ δεύτερον μέρος ἀποτελεῖται ἐξ ὑπομνήματος περιέχοντος τὰ συμπεράσματα, εἰς ἃ ἔφθασαν οἱ ἀντιπρόσωποι ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλη-

σιῶν, συνταχθέντος τούτου ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Ἀμφότερα τὰ μέρη τῆς ἐκθέσεως ἐκυρώθησαν καὶ ὑπεγράφησαν ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐκ τῆς δημοσιευθείσης ἐκθέσεως πληροφορούμεθα ὅτι ἡ δημοσίευσις τῶν ἀποτελεσμάτων ἐπὶ τῶν Συνομιλιῶν τῶν Μαλίνων εἶχεν ἀφεθῇ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Καρδιναλίου Μερσιὲ καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας. Ἡ ἔκθεσις ἀναφερομένη εἰς ἐπιστολὴν σταλεῖσαν ὑπὸ τοῦ Καρδιναλίου Μερσιὲ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας ἐπάγεται: «ὁ Καρδινάλιος ἦτο τῆς γνώμης νὰ μὴ δημοσιευθῶσι τὰ πρακτικὰ τῶν Συνομιλιῶν. Εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι πρέπει νὰ καταρτισθῶσι δύο ἐκθέσεις ἐπὶ τῶν Συνομιλιῶν, ἐκ τῶν ὁποίων νὰ δημοσιευθῇ μὲν ἡ περιέχουσα τὰ σημεῖα, ἐφ' ὧν συνεφώνησαν Ἀγγλικανοὶ καὶ Ρωμαιοκαθολικοί, νὰ μὴ ἴδῃ δὲ τὸ φῶς ἡ δευτέρα ἢ τὰς ἀσυμφωνίας περιέχουσα· «αἱ ἀσυμφωνίαι, ἔλεγε, θὰ ἐδημιούργουν συζητήσεις μόνον, θ' ἀνερρίπιζον παλαιὰς διχονοίας καὶ θὰ ἐδημιούργουν διαιρέσεις, πρὸς ζημίαν τῆς ὑποθέσεως ὑπὲρ ἧς ἐργαζόμεθα» Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Καρδιναλίου ἐγράφη τῇ 25 Ὀκτωβρίου τοῦ 1925 δ.λ.δ. τρεῖς μῆνας πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Ἡ συμβουλὴ ὅμως αὐτοῦ εἰσηκούσθη καὶ ἐκ τῶν Συνομιλιῶν ἐδημοσιεύθησαν μόνον τὰ σημεῖα, ἐφ' ὧν συνεφώνησαν οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

Τὰ σημεῖα, ἐφ' ὧν ἐπῆλθε συμφωνία ἐκτίθενται σαφῶς ἐν τῷ ὑπομνήματι τῷ συνταχθέντι ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Οὗτοι ἀναφέρουσιν, ὅτι ἐπετεύχθη συμφωνία ἐπὶ ἀληθειῶν πρωτευούσης σημασίας, ὡς π.χ. ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἵδρυσε μίαν μόνον ἀληθῆ Ἐκκλησίαν καὶ ἀποτελεῖ θέλημα Αὐτοῦ ἵνα πάντες οἱ πιστοὶ ὦσιν ἡνωμένοι. Ἐπίσης ἐπὶ τῶν διδασκαλιῶν τῶν πρώτων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν ἄρθρων τῶν τριῶν Συμβόλων. Περαιτέρω οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας λέγουσι: «Ἐπὶ τῇ βάσει ἐξηγήσεων, τὰς ὁποίας ἔδωκαν εἰς ἡμᾶς οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, εἶναι φανερὸν ὅτι τὰ 39 ἄρθρα δὲν ἀποτελοῦσιν ἀνυπέρβλητον ἐμπόδιον, ὡς νομίζουσιν οἱ Ρωμαιοκαθολικοί, ἐν τῇ ὁδῷ τῆς συνεννοήσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Ἐν τῇ πραγματικότητι τινὲς τῶν Ἀγγλικανῶν Θεολόγων πιστεύουσιν ὅτι τὰ ἄρθρα ταῦτα εἶναι ἐπιδεκτικὰ τοιαύτης ἑρμηνείας, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὸς ὁ συμβιβασμὸς καὶ ἡ συμφωνία αὐτῶν μετὰ τῆς διδασκαλίας τῆς ἐν Τριδέντῳ Συνόδου.... Ὁ Κλῆρος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ὁμολογῶν τὰ ἄρθρα ταῦτα δὲν θεωρεῖ ἑαυτὸν ὑπόχρεων, ὡς πρότερον, νὰ ἀποδέχηται ὅλας καὶ ἑκάστην ἰδιαιτέρως ἐκ τῶν διδασκαλιῶν τὰς ὁποίας ταῦτα περιέχουσι. Πολλοὶ Ἀγγλικανοί, ἰδιαιτέρως δὲ τὰ μέλη τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκοπελιανῆς Ἐκκλησίας θεωροῦσι τὰ ἄρθρα ταῦτα ὡς ἀπηρχαιωμένα». Μετὰ ταῦτα ἀναφέρουσι τὰ σημεῖα ἐφ' ὧν ἐπῆλθε συμφωνία «ἄνευ μεγάλης δυσκολίας» Ταῦτά εἰσι:

«1) Τὸ Βάπτισμα εἶναι ἡ θύρα δι' ἧς εἰσέρχεται ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. 2) Ἡ ζωὴ τῶν Χριστιανῶν εἶναι ὠργανωμένη περὶ Ἱεραρχίαν ἧς ἀρχηγὸς ὁ Ἐπίσκοπος. 3) Ἡ ὠργανωμένη ζωὴ τῶν χριστιανῶν εὑρίσκει τὴν ἔκφρασιν αὐτῆς ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ὑπάρξεως καὶ χρήσεως τῶν μυστηρίων. 4) Ἐν τῇ Θείᾳ Εὐχαριστίᾳ τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πραγματικῶς προσφέρεται, καὶ λαμβάνεται ὑπὸ τῶν πιστῶν. Διὰ τοῦ καθαγιασμοῦ ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος γίνονται Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. 5) Ἡ θυσία τῆς Θείας Εὐχαριστίας εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ προσφερομένη κατὰ μυστηριακὸν τρόπον. 6) Ἡ Κοινωνία ὑπ' ἀμφότερα τὰ εἴδη ἦτο ἄλλοτε παραδεδεγμένη ὑφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας· ἐν τῇ Δύσει ὅμως ἡ κοινωνία περιωρίσθη μόνον εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἄρτου διὰ λόγους πρακτικοὺς ὑπαγορευθέντας ἐκ καιρικῶν περιστάσεων. Συνεπῶς, καθ' ἡμᾶς, λέγουσιν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὑπ' ἀμφότερα τὰ εἴδη Κοινωνία ἀποτελεῖ ζήτημα οὐχὶ διδασκαλίας, ἀλλ' ἐκκλησιαστικῆς πειθαρχίας, 7) Ἐν ἀμφοτέραις ταῖς Ἐκκλησίαις ὑφίσταται ἡ συνείδησις τῆς διὰ μετανοίας ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν, δι' ἧς ὁ ἁμαρτωλὸς συμφιλιοῦται μετὰ τοῦ Θεοῦ κατόπιν τῆς ἀφετηρίου εὐχῆς, ἣν ὁ ἱερεὺς ἀναγινώσκει ἐπὶ τοῦ ἁμαρτωλοῦ... 8) Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἄλειψιν τῶν ἀσθενῶν δι' ἡγιασμένου ἐλαίου εἶναι ἀληθὲς ὅτι παρετηρήθη ὀλιγωτέρα συμφωνία. Πλὴν δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι μεταξὺ τῶν Ἀγγλικανῶν ὑπάρχει τάσις πρὸς ἐπαναφορὰν ἐν τῇ πράξει τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἀρχαίας συνηθείας τοῦ ἀλείφειν τοὺς ἀσθενεῖς δι' ἡγιασμένου ἐλαίου. Προκειμένου περὶ τοῦ Πάπα Ρώμης καὶ τῆς θέσεως αὐτοῦ ἐν τῷ χριστιανικῷ κόσμῳ, οἱ Ἀγγλικανοὶ ἀντιπρόσωποι ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτῶν περιλαμβάνουσι τὰ ἑξῆς σημεῖα, ἐφ' ὧν ἐπετεύχθη συμφωνία: 1) ὅτι ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία ἱδρύθη ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου κατὰ τὸν Ἱερὸν Εἰρηναῖον. 2) Ὅτι ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία εἶναι ἡ μόνη ἱστορικῶς γνωστὴ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ἐν τῇ Δύσει. 3) Ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Ρώμης εἶναι, ὅπως ὁ Αὐγουστῖνος εἶπε περὶ τοῦ Πάπα Ἰνοκεντίου τοῦ Α', Πρόεδρος τῆς Δυτ. Ἐκκλησίας. 4) Ὅτι οὗτος κατέχει πρωτεύουσαν θέσιν μεταξὺ ὅλων τῶν Ἐπισκόπων τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἄνευ ἐπικοινωνίας μετ' αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἡνωμένου χριστιανισμοῦ. 5) Ὅτι εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν ὀφείλουσιν αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Ἀγγλίας τὸν χριστιανισμὸν αὐτῶν «διὰ Γρηγορίου τοῦ πατρὸς ἡμῶν» «ὅστις ἔπεμψεν ἡμῖν τὸ βάπτισμα».

Ἀμφότεραι αἱ μερίδες συνεφώνησαν ὅτι αἱ συνομιλίαι δύνανται ἐπωφελῶς νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι. Οἱ Ἀγγλικανοὶ συγκεφαλαιοῦσι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας αὐτῶν διὰ τῶν ἑξῆς: «Τὸ καθαρὸν κέρδος τῶν Συνομιλιῶν ὑπῆρξεν ὅτι ἀπεσκορακίσθησαν μὲν πολλὰ ζητήματα συντελοῦνται εἰς τὴν διάστασιν τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐπετεύχθη δὲ ἱκανὸς διαφωτισμὸς ἄλλων, ἅτινα παραμένουσιν εἰσέτι ἄλυτα».

Ἡ δημοσίευσις τῆς ἐκθέσεως ἐπὶ τῶν συνομι-

λιῶν τῶν Μαλίνων προυκάλεσεν ἱκανὸν ἐρεθισμὸν ἰδιαιτέρως μεταξὺ τῆς προτεσταντικῆς μερίδος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλεται καὶ ἡ ἀπόρριψις τοῦ βιβλίου προσευχῶν ἐν τῇ Βουλῇ.

Ἡ ἐν λόγῳ μερὶς ἰδιαζόντως καταδικάζει τὰ σημεῖα ἐκεῖνα τῶν Συνομιλιῶν τὰ ὁποῖα ἀφορῶσι τὸν Πάπαν Ρώμης. Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Συνδέσμου τῆς Ἐθνικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ὁποίου μέλος ἐπιφανὲς ἀποτελεῖ ὁ Προτεστάντης καὶ ἀρχηγὸς τῆς κατὰ τοῦ Βιβλίου τῶν Προσευχῶν μερίδος William Johnson Hicks, Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, ἐδήλωσεν ὅτι τὸ Σωματεῖον αὐτῶν οὐδεμίαν σημασίαν ἀποδίδει εἰς τὴν Ἔκθεσιν, ἰδιαιτέρως λόγῳ τοῦ ἀποτελέσματος, ὅπερ εἶχον αἱ προσπάθειαι τοῦ Ὑποκόμητος Χάλιφαξ ἐπιδιώξαντος τὴν ὑπὸ τοῦ Πάπα ἀναγνώρισιν τῶν Ἀγγλικῶν χειροτονιῶν κατὰ τὸ 1896. Τὸ μόνον ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ ὑπὸ τοῦ Πάπα Λέοντος τοῦ XIII ἔκδοσις τῆς γνωστῆς Ἐγκυκλίου, δι' ἧς κατεδικάζετο τὸ κῦρος τῶν Ἀγγλικῶν χειροτονιῶν. Ὁ Πάπας Πῖος XI ἠκολούθησε τὸ παράδειγμα τοῦ προκατόχου του ἐκδοὺς τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τὴν γνωστὴν Ἐγκύκλιόν του, δι' ἧς, ὡς ὅρον πρὸς Ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν ἀξιοῖ τὴν ἄνευ ὅρων ὑποταγὴν αὐτῶν εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν». Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Πάπα, περὶ ἧς ἐνταῦθα γίνεται λόγος, εἶναι ἡ τῆς 10 Ἰανουαρίου ἀρξαμένου ἔτους. Ταύτης εἰς προσεχῆ αὐταπόκρισιν θὰ δώσωμεν τὰ κύρια σημεῖα εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐκκλησίας».

Λονδῖνον, 19 Ἰανουαρίου 1928

† Ὁ Μ. Ἀρχιμ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὸ πάντων ἀνηκουστότερον.

Εἶνε ἤδη γνωστὸν ὅτι ἐν τῷ λυσσώδει των κατὰ τῆς θρησκείας πολέμῳ οἱ μπολσεβικοὶ διεξάγουσι συστηματικὴν ἀντιθρησκευτικὴν προπαγάνδαν καὶ διδασκαλίαν εἰς τὰ παιδία ἐν τοῖς σχολείοις τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως. Ἐπειδὴ ὅμως παραλλήλως καταβάλλεται δραστηριωτάτη προσπάθεια ὅπως συνεκριζώσουν καὶ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο φυσικὸν φίλτρον, τὸ συνδέον τὰ τέκνα πρὸς τοὺς γονεῖς, ὡς ἓν ἐκ τῶν σατανικωτέρων μέσων ἐπιτυχίας τῆς στρεβλώσεως τῆς παιδικῆς ψυχῆς ἐπενόησαν τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν πλαγγόνων εἰς τὰ κοράσια, ἐφ' ᾧ καὶ ἐξέδωκαν εἰδικὸν βούλευμα. Ὑλισταὶ αὐτοί, ἀναίσθητοι πρὸς τὸν πόνον ἐκεῖνον τῆν ἀνθρωπίνης καρδίας, τὸν ὁποῖον αἰσθάνεται τὸ κοράσιον ὅταν κωλύεται νὰ περιπτυχθῇ τὴν ἀχυρίνην πλαγγόνα του, διὰ τῆς μεθόδου ταύτης νομίζουσιν ὅτι ἀφαιροῦσιν ἀπὸ τὰς μικρὰς τὰς εὐκαιρίας τῆς ἀσκήσεως τοῦ μητρικοῦ φίλτρου, τὸ ὁποῖον θὰ ᾐσθάνοντο διὰ τὸ πραγματικόν των τέκνον, ὅταν θὰ γείνουν μητέρες. Ἀλλ' ὡς ἀπέτυχον ἐν τῷ κατὰ τῆς θρησκείας ἀγῶνί των προκαλέσαντες μάλιστα ὅλως ἀντίθετα τῶν προσδοκηθέντων ἀποτελέσματα, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον θὰ ἀπογοητευθῶσιν ὅταν μάθωσιν ὅτι πρὸς κέντρα λακτίζουσι, διότι δὲν πολεμεῖται ὅ,τι ἐν αὐτῇ τῇ φύσει βαθυτάτας κέκτηται ρίζας. Ἀπὸ τοῦ λίκνου μέχρι τοῦ τάφου ὁ ἄνθρωπος διψᾷ ὄχι τόσον νὰ ἀγαπᾶται, ὅσον νὰ ἔχῃ τινὰ τὸν ὁποῖον νὰ ἀγαπᾷ. Ἀκριβῶς δ' ἡ ἀπάντησις τῆς χριστιανικῆς θρησκείας εἰς τὸν πόθον τοῦτον τῆς ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐκδηλώσεως τοῦ αἰσθήματος τῆς ἐνεργοῦ ἀγάπης εἶνε ἡ ὑπόδειξις τοῦ ἐν Χριστῷ ἀποκαλυφθέντος Θεοῦ ὡς τοῦ κατ' ἐξοχὴν ἐνδεδειγμένου δι' αὐτὸν ἀντικειμένου τῆς πλήρους ἀγάπης του. Ἀπὸ τῆς ἐπόψεως ταύτης ἡ ἄπειρος συγκατάβασις τοῦ Θεοῦ ἐξεδηλώθη καὶ ἐν τῇ ἀγάπῃ βεβαίως τοῦ Δημιουργοῦ πρὸς τὸ δημιούργημά του, πρὸ παντὸς ὅμως ἐν τῇ ὑποδείξει ὅτι ὁ σκοπός του δὲν δύναται νὰ πραγματωθῇ ἄνευ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὰ εἶνε τὰ πράγματα, καὶ κατὰ τῶν πραγμάτων μόνον οἱ ἀνόητοι μάχονται. Οἱ μπολσεβικοὶ δύνανται νὰ ἐντείνουν τὴν ἀντιθρησκευτικὴν προπαγάνδαν των· ἀλλ' οἱ χωρικοὶ σήμερον προσεύχονται ἴσως μετὰ περισσοτέρου ζήλου ἢ πρὸ τοῦ συγχρόνου ἀντιθρησκευτικοῦ διωγμοῦ. Καὶ τὰ πλαγγονοποιὰ ἐργοστάσια δύνανται νὰ κλεισθῶσι μετὰ τὸ ἀντιπλαγγονικὸν τῶν μπολσεβικῶν διάταγμα· ἀλλα αἱ μικραὶ ρωσίδες γνωρίζουσι νὰ ἐκδηλῶσι τὴν ἀγάπην των ἐναγκαλιζόμεναι πλαγγόνας ἐκ τῶν ρακῶν τὰ ὁποῖα θὰ συλλέγωσιν ἀπὸ τοὺς σωροὺς τῶν ἀπορριμμάτων.

«*Graeca sunt...*»

Δὲν ἐδόθη ἀκόμη πέρας εἰς τὰ σχόλια, τὰ ὁποῖα ἐπηκολούθησαν τὰ πεπραγμένα τοῦ ἐν Λωζάνῃ τελευταίου παγχριστιανικοῦ συνεδρίου. Ἐν τοῖς σχολίοις τούτοις φυσικὸν ἦτο νὰ κρίνεται παντοιοτρόπως ἡ στάσις τῶν ὀρθοδόξων, εἴδομεν δὲ ἀπὸ τούτων τῶν στηλῶν, ἐν καιρῷ, πόσα περὶ αὐτῆς πολλαχόθεν ἐγράφησαν. Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ θέμα δὲν ἐθεωρήθη ἐξαντληθέν, καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν τὸν ἐπίσκοπον τοῦ Gloucester Dr Headlam *ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τοῦ περιοδικοῦ* «Christian East» *δριμέως ἐπικρίνοντα τὴν γνωστὴν στάσιν καὶ τὰς δηλώσεις τῶν «ὀρθοδόξων Ἑλλήνων θεολόγων»* (The orthodox Greek Theologians) *ἐν τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος συνεδρίῳ. Ὁ* Dr Headleam *νομίζει ὅτι ἡ στάσις των αὕτη ὀφείλεται τὸ μὲν εἰς τὸ νὰ ἐμφανίσουν ἑνιαῖον μέτωπον ἐν τῇ συνδιασκέψει, τὸ δὲ εἰς τὸ νὰ προφυλάξωσιν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν ἐπικρίσεων τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἀντιπροσωπευομένου ὀρθοδόξου τῆς πατρίδος των λαοῦ. Ἀλλ' ὑπῆρξε τόσον σαφής, εἰλικρινής, τιμία καὶ εὔληπτος*

ἡ καθ' ὅλου στάσις τῶν ὀρθοδόξων ἀντιπροσώπων, ὥστε μόνον πολὺ ἐλαστικὸς εἰς τὰ τῆς πίστεως διαμαρτυρόμενος νὰ μὴ δύναται νὰ τὴν ἐννοήσῃ. Οἱ ὀρθόδοξοι εἶχον δηλώσει—ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσται τῆς «Ἐκκλησίας»—ὅτι ἡ σύνταξις τῶν περὶ τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ περὶ κοινῆς περὶ πίστεως ὁμολογίας τῆς Ἐκκλησίας ἐγένετο ἐπὶ τῇ βάσει συμβιβασμοῦ ἀντιθέτων ἰδεῶν καὶ γνωμῶν διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἐξωτερικὴ καὶ ἐπὶ τοῦ γράμματος μᾶλλον στηριζομένη συμφωνία· ἐνῷ «ἐν τοῖς ζητήμασι πίστεως καὶ θρησκευτικῆς συνειδήσεως οὐδεὶς χωρεῖ συμβιβασμός». Δὲν εἶνε δυνατὸν ἐν τοῖς τοιούτοις ζητήμασι «νὰ ὑποκρύπτωνται ὑπὸ τὰς αὐτὰς λέξεις δύο νοήματα καὶ δύο διάφοροι ἀντιλήψεις καὶ ἐξηγήσεις τῶν κοινῶς παραδεδεγμένων προτάσεων». Κατ' ἀκολουθίαν, οὐδείς ποτε ὀρθοδοξος δύναταί ποτε νὰ ἐλπίσῃ ὅτι ἕνωσις στηριζομένη ἐπὶ διφορουμένων προτάσεων εἶνε παραμόνιμος». Ἐφ' ὅσον ὁ Dr Haedlam *δὲν δύναται νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ ἁπλούστατα ταῦτα νοήματα, εἶνε φυσικὸν νὰ κατατρίβηται εἰς τὰ περὶ τῶν μυστηρίων καὶ τῆς ἱερωσύνης, καὶ νὰ ἐπικρίνῃ τὴν περὶ αὐτῶν ἀντίληψιν τῶν ὀρθοδόξων.* Graeca sunt... *Καὶ μόνον εἰς τὴν ἀδυναμίαν τοῦ νὰ ἀντιληφθῇ ταῦτα ὁ* Dr Haedlam *ὀφείλεται ἡ φράσίς του, καθ' ἥν, «ἐὰν αἱ τρομεραὶ δηλώσεις περὶ τοῦ ἀμεταβλήτου τῆς περὶ τῆς πίστεως διδασκαλίας ἡρμήνευον τὴν πραγματικὴν στάσιν τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων, θὰ ἦσαν ὅλως ἄχρηστοι εἰς πᾶσαν καθ' ὅλου συνδιάσκεψιν».*

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

—Διωρίσθη προσωρινὸς Σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Ὁμαλοῦ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν ὁ Ἱερομ. Ἄνθιμος Μᾶνος, ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος τοιούτου Ἱερομ. Κυρίλλου Ραυτοπούλου.

—Διωρίσθη προσωρινὸς Σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Ξενιᾶς» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος ὁ Ἱερομ. Εὐσέβιος Μαντζῶρος ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος τοιούτου Βενεδίκτου Παπανικολάου.

—Διωρίσθη Ἡγουμένη τῆς γυναικείας Ἱερᾶς Μονῆς Ἀμπελακίων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως, ἡ Μοναχὴ Μελανία Κωσταρέλου, ἀντὶ τῆς λόγῳ γήρατος παραιτηθείσης τοιαύτης, σύμβουλοι δὲ αἱ Μοναχαὶ Ἀγάθη Σωφρονᾶ καὶ Ἀκακία Δημοπούλου.

—Ἡ πρὸς ἔγκρισιν ὑποβληθεῖσα τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ Ἱστορία Παλ. Διαθήκης διὰ τὴν Α΄. τάξιν τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων καὶ Παρθεναγωγείων τοῦ Κράτους, συνταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἱερέως Ἰωάννου Πετροπούλου, παρεπέμφθη τῷ Πανοσιολ. Εὐαγγέλῳ Ἀντωνιάδη Διευθυντῇ τῆς Ἐκκλησ. Ριζαρείου Σχολῆς ὅπως μελετήσῃ αὐτὴν καὶ ἐκφέρῃ τὴν ἐπ' αὐτῆς γνώμην αὐτοῦ.

—Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος κατόπιν τοῦ θανάτου τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Φωκίδος Ἀμβροσίου, ἀνέθηκε τὴν ἔκδοσιν διαζυγίων καὶ ἐπιτιμίων τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Φωκίδος εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Φθιώτιδος.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 16 Νοεμβρίου π. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 17 Ἰανουαρίου ἐν ἔτ. καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 5 φύλλῳ τῆς ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως τὸ χωρίον Σοφόμπασι τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μὲ ἐνοριακὸν Ναὸν τὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 19 Δ)βρίου π. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 16 Ἰανουαρίου ἐν ἔτ. καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 4 φύλλῳ τῆς ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως ἡ Ἱερὰ Μονὴ «Ἁγίας»—Ἄνδρου ἀποσπασθεῖσα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σύρου ἀποτελεῖ αὐτοτελῆ γυναικείαν Μονήν.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 14 Ἰανουαρίου ἐν ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 16 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 8 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐνεκρίθη ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2163 π. ἔτ. Συνοδικῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθεῖσα ποινὴ τῆς καθαιρέσεως καὶ ἀποβολῆς τοῦ μοναχικοῦ σχήματος, εἰς τοὺς Διακόνους α΄) Ἀντώνιον Μπῆτρον β΄) Αὐξέντιον Ἰωάννου καὶ γ΄) Ἄνθιμον Πρωτονοτάριον.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 8 Δ)βρίου π. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 16 Ἰανουρίου ἐν. ἔτ. καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 4 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ὁ συνοικισμὸς «Βρώμμαρης» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναυπακτίας, ἀποσπασθεὶς τῆς ἐνορίας Βλαχόμανδρας ὑπάγεται τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ χωρίου Βρώστιανη τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 16 Ν)βρίου π. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 30 Δ)βρίου π. ἔτ. καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 317 φύλλῳ τῆς ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως τὸ παρεκκλήσιον «Ἅγιος Γεράσιμος» τοῦ χωρίου Ἀλαΐμπεη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας ἀποσπασθὲν τοῦ χωρίου Δουραλῆ προσηρτήθη τῷ ἐνοριακῷ Ναῷ Τσατσίου τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 29 Ν)βρίου π. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 16 Ἰανουαρίου ἐν. ἔτ. καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 4 φύλλῳ τῆς ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, ὁ συνοικισμὸς «Ἅγιος Θεόδωρος» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν, ἀποσπώμενος τῆς ἐνορίας Βοεβόδα, τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως, ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 8 Νοεμβρίου π. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 16 Ἰανουαρίου ἐν. ἔτ. καταχωρηθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ' 4 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τὸ χωρίον «Κυπαρισσίου» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος ἀποσπώμενον τῆς ἐνορίας «Τραγάνης» ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μὲ ἐνοριακὸν Ναὸν τὸν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 14 Ἰανουαρίου ἐκδοθέντος καὶ τῇ 26 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρηθέντος

ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 8 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐνεκρίθη ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2.178 π. ἔτ. Συνοδικῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθεῖσα ποινή, τῆς ἰσοβίου ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας καὶ ἰσοχρόνου στερήσεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας δικαιωμάτων, εἰς τὸν ἱερέα Γεώργιον Καρακατσάνην, ἐφημέριον Βραχατίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κορινθίας.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 2 Νοεμβρίου π. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 13 Ἰανουαρίου ἐν. ἔτ. καταχωρηθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 3 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τὸ χωρίον Ἅγιος Γεώργιος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδο. ἐκχωρισθὲν τοῦ χωρίου Δαουκλῆ ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μὲ ἐνοριακὸν Ναὸν τὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 16 Νοεμβρίου π. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 17 Ἰανουαρίου ἐν. ἔτ. καταχωριθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 5 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἡ Ἱερὰ Μονὴ «Παναγίας» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναυπακτίας συνεχωνεύθη εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν «Προυσοῦ» τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως.

—Ἐναντίον τῶν ἀνατρεπτικῶν ρευμάτων, ἅτινα ζητοῦσι νὰ καταστρέψωσι τὴν οἰκογένειαν, ἱδρύθη πρό τινος χρόνου «Σύλλογος γονέων Ἀθηνῶν» σκοπὸν ἔχων διὰ δημοσιευμάτων καὶ πρὸ πάντων διὰ καταλλήλων διαλέξεων κατὰ συνοικίας καὶ συνοικισμοὺς νὰ ἐνισχύσῃ τὴν οἰκογένειαν καὶ νὰ διδάξῃ εἰς τοὺς γονεῖς τὰ πρὸς τὰ τέκνα καθήκοντα αὐτῶν, παρέχων εἰς αὐτοὺς ποικίλας γνώσεις καὶ πρακτικὰς ὁδηγίας ἐκ τῆς ὑγιεινῆς καὶ παιδαγωγικῆς. Ἐπιθυμῶν ὅπως ἐνισχύσῃ τὸ κοινωφελὲς ἔργον τοῦ Συλλόγου τούτου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος δι' ἐγκυκλίου πρὸς τοὺς ἐφημερίους παρήγγειλεν ὅπως καταλλήλως συστήσωσιν αὐτὸ εἰς τοὺς γονεῖς τῶν ἐνοριῶν των καὶ προτρέψωσιν αὐτοὺς ἵνα παρακολουθῶσι τὰς διαλέξεις τῶν μελῶν καὶ ἀντιπροσώπων αὐτοῦ.

—Ἡ ἐνταῦθα ἄριστα καὶ κοινωφελέστατα ἐργαζομένη Ἑλληνικὴ Γεωργικὴ Ἑταιρία ἐξέδωκε σειρὰν χρησίμων βιβλιαρίων, ἅτινα συντεταγμένα ὑπὸ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων καὶ εἰδικῶν γεωπόνων καὶ ἄλλων ἐπιστημόνων τῆς πατρίδος μας καὶ εἰς γλῶσσαν κατὰ τὸ δυνατὸν ἁπλῆν καὶ εὔληπτον διδάσκουσι πρακτικῶς τὴν καλλιέργειαν, τὴν λίπανσιν, τὴν συγκομιδήν, τὴν καταπολέμησιν τῶν νόσων, τὴν βιομηχανικὴν κατεργασίαν καὶ τὴν διατήρησιν τῶν διαφόρων γεωργικῶν προϊόντων ὡς καὶ τὴν περιγραφὴν τῶν καλυτέρων γενῶν τῶν κτηνῶν, τὴν διατροφὴν καὶ τὴν καταπολέμησιν τῶν νόσων αὐτῶν. Τὰ βιβλιάρια ταῦτα δι' ἐγκυκλίου αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐφημερίους καὶ ἐπιτρόπους ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὁ Μακ. Ἀριεπίσκοπος θερμότατα συστήσας παρήγγειλεν ὅπως συστήσωσιν αὐτὰ πρὸς τοὺς χωρικοὺς καλλιεργητὰς καὶ κτηνοτρόφους ἀξιῶν ὅπως ὑποδείξουν εἰς αὐτοὺς καὶ ἀναπτύξουν τὴν μεγάλην χρησιμότητα αὐτῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 4 τῆς 26 Ἰαν. ἐν ἔτους φύλλῳ τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας «Πάνταινος» ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Ἡμερολόγιον» ἡ κατωτέρω ἐπίσημος δήλωσις «ἐκ τῆς Γραμματείας τῆς Συνόδου» τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας :

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 21 Ἰανουαρίου ἐπιληφθεῖσα τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ὁμοφώνως ἔλαβε τὴν ἑξῆς ἀπόφασιν:

«Ἡ Ι. Σύνοδος διασκεψαμένη ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἡμερολογίου καὶ λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν ὅτι:

1) Ἀπεδείχθη ἀδύνατος ἡ σύγκλησις Τοπικῆς τοὐλάχιστον Συνόδου, ἵνα ἐξ ἀποφάσεως αὐτῆς λάβῃ τὸ ζήτημα τὴν λύσιν αὐτοῦ.

2) Αἱ πλείους τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν ἐφαρμόζουσι νῦν τὸ μετερρυθμισμένον. Ἡμερολόγιον προεξάρχοντος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

3) Ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἀλεξανδρείας ἐφαρμόζονται καὶ τὰ δύο Ἡμερολόγια, ὅπερ ἀποτελεῖ ἀνωμαλίαν.

4) Ἡ πλειονότης τῶν πιστῶν συνδέεται ἐθνικῶς καὶ κοινωνικῶς μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν Κων)πόλεως, Ἑλλάδος καὶ Κύπρου, δυσχεραίνεται δὲ ἡ ἐκτέλεσις ἐθνικῶν καὶ κοινωνικῶν καθηκόντων.

5) Οὔτε δυνατὸν εἶναι ἴσως οὔτε ἐπιθυμητὸν αἱ ἀποδεξάμεναι Ἐκκλησίαι τὸ μετερρυθμισμένον νὰ ἀνακρούσωσι πρύμναν, διότι ὁ διχασμὸς τοῦ Ἡμερολογίου εἰς Κρατικὸν καὶ Ἐκκλησιαστικὸν ἐν χώραις Ὀρθοδόξοις ἔσται εἰς βάρος τοῦ θρησκευτικοῦ βίου.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ: 1) Γίνεται δεκτὸν ἐν ὅλῳ τῷ κλίματι τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἀλεξανδρείας τὸ μετερρυθμισμένον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον. 2) Ἡ ἐφαρμογὴ ἄρξεται ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἀριθμουμένης ἑορταστικῶς ὡς 14ης. 3) Τὸ Πασχάλιον μένει ἀμετακίνητον. 4) Ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις ἀνήκει εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

(Ἐκ τῆς Γραμματείας τῆς Συνόδου)

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

ὑπὲρ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοτροφείου

α') Διὰ τοῦ Ἱερέως Β. Γιαννοπούλου οἱ κ. Νικόλαος καὶ Παρασκευὴ Μορέττου Δρχ. 3 000, β) Διὰ τῆς Ἀξ. Διευθύνσεως ἐφημερίδος «Ἑστία» ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γεωργίου Στρίγκου Δρ. 1.000, ἡ Βιομηχανικὴ Ἐλαιουργία «Φοῖνιξ» Δρ. 500, ὁ κ. Ἰωάννης Χανδρῆς Δρ. 500, οἱ κ. κ. Ἰ. Βουργιᾶς καὶ Δημ. Παμπούκος εἰς μνήμην Ὄλγας Ε. Ἐμπειρίκου Δρ. 500.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Γ. Α. Σωτηρίου. Εὑρετήριον τῶν μεσαιωνικῶν μνημείων τῆς Ἑλλάδος. Μέρος Α΄. 1. Μεσαιωνικὰ μνημεῖα Ἀττικῆς. Α. Ἀθηνῶν. Τεῦχος Α΄ Πολιτικὴ καὶ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία τῶν χριστιανικῶν Ἀθηνῶν. Μεσαιωνικαὶ ὀχυρώσεις τῆς πόλεως. Οἱ μετατραπέντες εἰς ἐκκλησίας ἀρχαῖοι ναοί. Τὰ παλαιοχριστιανικὰ μνημεῖα τῶν Ἀθηνῶν. Ἐν Ἀθήναις 1927. Μετὰ πολλῶν εἰκόνων καὶ τοπογραφικῶν διαγραμμάτων.—Τὸ ἔργον ἀποτελεῖ δημοσίευμα τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ τμήματος τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ θρησκευμάτων, ἐκδίδεται δ' ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον «Εὑρετήριον τῶν μνημείων τῆς Ἑλλάδος» ἐπιμελείᾳ τῶν κ. κ. Μ. Κουρουνιώτη καὶ Γ. Α. Σωτηρίου.

Τύποις «Φοίνικος», ὁδὸς Σταδίου 38, Ἀθῆναι